

Áhítat – 2021. 04. 08.

Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: „Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek?” Ő pedig így felelt: „Igen, Uram, te tudod, hogy én szeretlek téged!” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én bárányaimat!” Másodszor is megszólította: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Ő ismét így válaszolt: „Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged!” Jézus erre ezt mondta neki: „Őrizd az én juhaimat!” Harmadszor is szólt hozzá: „Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem? Ezért ezt mondta neki: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged.” Jézus ezt mondta neki: „Legeltesd az én juhaimat!” János 21:15-17)

Jézus három kérdése háromszori tagadására emlékezteti Pétert. Nem is azon a néven szólítja őt Jézus, amit Ő adott neki, amikor azt a nevezetes hitvallást elmondta. Akkor Péternek nevezte: – *Kősziklának*. Itt most így: „Simon, Jóna fia.” A családi nevén. Mintha X. Leó pápa vállalt valaki megveregetné hátulról, és így szólna hozzá: „Nézzen már hátra egy kicsit, Medivi úr!” Mintha a sűrű „*nagytiszteletűuramozás*” közben a templomajtóban valaki félcsendesesen megjegyeznék rólam: „Kovács Dániel fia ez, az öreg Kovács Bálint unokája, tudjátok, azé... - na, hagyjuk inkább.” Péterből nem maradt más, mint amit majd levelében így említ: „*atyáitól örökölt hiábavalóságai.*” (1Péter 1:18) Sehol az új lényeg, sehol a Krisztus által adományozott új méltóság, amelyet az elhívásában nyert, csak az a szörnyű, megsemmisítő emlék az főpap udvarában. Nem is fogadkozik már, inkább elsüllyedni szeretne bánatában és szegyenében. Nincs már saját maga által jegyzett minősítése önmagára, nincs már mit rendszerezni az eseményeken, hogy azok előnyösebb képet adjanak róla, nincs más lehetősége, mint Ura irgalmas akaratára és helyzetértékelésére apellálnia: „Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged.” Csak egyedül te tudod, hogy igaz-e még ez egyáltalán.

„Uram, te mindent tudsz...” Ebben van Péter minden lehetősége, a pillanat reménysége és az eljövendő kegyelme. És a mienk is. Igen, Ő mindent tud. Tudja az Atya öröktől fogva való kiválasztását, a helyettes, megváltó elégtétel érvényét, a megigazító szeretet felmentő ítéletét, a bűnbánat könnyes mardosását, a Szentlélek eljövendő, hatalmas munkáját, a mártírhálal gyalázatát és dicsőségét. Igen, Ő minden tud. Most már Péter is tudja, hogy minden kegyelem. Minden, de minden kegyelem. Ha megcsillan valami jó ezután a nyáj őrzésében és legeltetésében, ott nem az övé, hanem Krisztusé az érdem. *Él, többé már nem ő, hanem élni fog őbenne a Krisztus.* Itt, most visszaállíthatja az Úr Pétert pásztori tisztébe, és rábíthatja szeme fényét a nyájat. És az Úr megteszi. Felfoghatatlan szeretet!

Imádkozzunk énekünk szavaival:

*Jézus, nyájas és szelíd,
Láss meg engemet,
Hallgassad meg, hű Megváltóm, gyermekedet!*

*Bűnöm láncát oldja fel
Kegyelmed s a hit;
Törje össze balga szívem bálványait!*

*Szabadságot adj nekem,
És tiszta szívet,
Vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled!*

*Vezess engem útadon,
Magad légy az út,
Melyen lelkem a halálból életre jut.*

*Jézus, nyájas és szelíd,
Láss meg engemet:
El ne engedd, hű Megváltóm, már kezemet!*